

Lidt om Hou kirkes historie (v/ Stig Andreas Munch)

For 200 år siden var der ingen kirke på Hou. Beboerne var henvist til de nærmeste kirkebyer Snøde og Stoense. Men på den tid var N.F.S Grundtvig huslærer på Egeløkke, og havde påtaget sig den opgave at være feltpræst for landeværnets to nordlige kompagnier. Han holdt gudstjeneste i Lohalsgården om søndagen kl. 10½ for de 2 Landeværns Kompagnier og Hous beboere. Da Grundtvig forlod øen i foråret 1808, skulle landeværnets kompagnier så deltage i gudstjenesten i sognene hvor de boede.

1800-tallets opsving indenfor landbrug og fiskeri betød, at folketallet steg, og i 1850 måtte Stoense kirke udvides, kirkeskibene i denne kirke stammer fra Vesterhuse. Fæstegårdene blev frikøbt, Lohals havn blev bygget, og der var optimisme og selvfølelse. Menigheden blev betjent af præsten i Snøde, som også havde en kapellan til hjælp. Kapellan Blom tog sig særlig af houningene. Houningene blev regnet for ringere i sammenligning med ” byningerne ”. Der var langt til kirke.

Der var en skole på Skiften, kaldet Hou skole, men konfirmanderne måtte gå til Snøde kirke. Man følte behov for egen kirke. Det er imponerende at tænke på, at man dengang havde kræfter til at rejse en kirke. Grevinden holdt basar på slottet, der gik lister rundt, frivillig arbejdskraft hjalp til, en grund blev givet, og Staten doblede op. Alle lodsejere var villige til at lade sig pålignende udgifter til vedligeholdelsen.

Hou kirke var ejet af befolkningen, og blev bestyret af et kirkeråd, som i 1903 blev til menighedsråd.

I begyndelsen var Hou kirke et kapel. Det trak ud med eget sogn. Pastor Wilhelms pension var et problem. Den gamle præst skal have sagt: ”Jeg holder meget af jer på Hou, men ligefrem dø for jer, det vil jeg dog ikke!” Men i 1896 blev Hou sogn dannet, og beboerne fik egen præst.

Den nye præst, G.A.Brasen, var en aktiv mand, og i 1904 blev der bygget et tårn på kirken. Det pyntede, og nu kan man høre den kraftige jernklokke ringe over hele sognet.

Den lille, gamle landsby Skiften, som i dag udgør det højeste punkt i Lohals, blev et centrum med skole og kirke og brugs.

Hou kirke er en ”skovkirke” med sin smukke beliggenhed, hvorfra der er udsigt over skov og strand til Fyn og Sjælland. Går man en tur på kirkegården, kan man glæde sig over de mange gamle, bevarede gravminder, som fortæller om de mennesker, der har befolket sognet. Ikke mange berømteder, men mennesker, som lokalt er kendt og æret.

Lohals har sat sit præg med de mange navne med tilknytning til sø og havn.

Går man indenfor i kirken, bemærker man, hvor lyst og venligt rummet er. De store vinduer gør, at man ude som inde føler sig omgivet af naturen. Der har ikke været mange penge til opførelsen af den beskedne kirke, men gør det noget? Her føler man sig godt tilpas. En romantisk kirke, hvor bruden kan gøre en smuk entre.

En af kronprins Frederiks venner valgte at holde bryllup her, og Hou Kirke er det sted, hvor kronprinsen og kronprinsesse Mary første gang viste sig sammen offentligt.

Da kirken fyldte 50 år, blev der holdt en basar til restaurering af kirken. Der bliver bygget pulpitur, der kommer elektrisk lys, der nymales. I 1966 blev kakkelovnen til radiatorer. Ved 100 års jubilæet blev der opsat lampetter. Kirken følger udviklingen i samfundet.

Døbefonten er fra 1200. Det var en gave fra ejeren af Skrøbelev-gård. Først stod døbefonten nedenfor prædikestolen, senere fik den en mere fremtrædende plads midt for korbuen, og nu står den i nordsiden. Fonten har altså vandret fra syd til nord. De 8 ansigter på foden hentyder måske til Noa, hans tre sønner og ægtefæller. De blev frelst i arken "som gennem vand" (1. Peters brev).

Alterbilledet er en gave fra boelsmand Anders Rasmussen og hustru på Hou. Maleren Julius Paulsen har malet det, han var professor og hører til "fynsmalerne". Særlig overgangen mellem nat og dag havde hans interesse. Fiskerne i Lohals bemærkede straks ved afsløringen af billedet, at skibet umuligt kunne have den hældning med den vindretning. Kunstneren har mere tænkt på billedets virkning og skønhed.

På den tid skulle alterets udsmykning være som et udsnit fra billedbibelen. Den vakte, troende Peter er centrum. Jesus er fint afmærket med solen som glorie. For øvrigt opdagede opmærksomme kirkegængere også hurtigt, at det smukke bjælkeloft er en smule skævt, da der mangler en sten i sydøsthjørnet.

Kirkeskibet er en gave fra skipper Boye Larsen i Lohals. Med kirkeskibet er den søfarende i menighedens tanker. Vi hører sammen, selv om vi er langt fra hinanden. Kirkeskibet symboliserer også menighedens fællesskab på vej til Himmerige.

Orgelet er fra 1952. Det er en gave fra tidligere lærer Have på Hou skole. De fattige menigheder på Nordlangeland savner en pedal på deres orgler.

Orgelet er imidlertid rigelig kraftigt til den lille kirke.

Altersølvet er fra 1875. Det er en gave fra Egeløkke. Det er stort, som sølvtøj er fra den tid. Men desværre heller ikke håndgjort.

Kirkens nyeste anskaffelse er en lysglobe. Den er gjort af kunstmaler Henrik Nevers, Stoense Udflyttere. Her kan man tænde et lys for en, som man har kær. Her kan man stille dvæle i egne tanker. Her kan man finde stilhed, mens lyset skinner med sin trøst og sit livsmod.

Ved kirkens 50års jubilæum blev det sagt, at Hou kirkes største pryd er dens store menighed. Dengang boede der 1300 mennesker i sognet. Nu bor der det halve, og fromheden er ikke blevet større. På grund af Lohals størrelse er byens kirke blevet hovedkirke i et tre-sogns pastorat. Undertiden er der derfor lukket om søndagen, men der er mange kirkelige handlinger. Kirken ligger højt i udkanten af byen. Der er 2 km. fra havnen til kirken, men der kan være noget opbyggeligt ved den lange kirkesti. Sindet stemmes til andagt.